

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

10/2351-0/2014.

C 29.

Kezelőiroda:

P1

db

SZOLNOKI TÖRVÉNYSZÉK 1.

Főljstromszám
a kezdőiraton:

Érkezett:

2014 -11- 26

Péld.:

Mell.:

Köztük:

Érkezés módja:

Főljstromszám

az utóirat:

6.B. 485/2013

Alkotmánybíróság

Részére!

BUDAPEST

Szolnoki Törvényszék útján!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Balogh Edith Gyöngyvér [redacted] szám alatti
lakos) – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm [redacted]

[redacted] útján - az
Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. §-a alapján az első fokon eljáró
Szolnoki Törvényszék útján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a megsemmisíteni kért
Szolnoki Törvényszék 6.B.485/2013/24. számú, valamint a Szegedi Ítéltábla
Bf.I.331/2014/9. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt,
mivel sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését,
valamint a XXVIII. cikk (3) bekezdését.

Kérem a Tisztelt Szolnoki Törvényszéket, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011.
évi CL. törvény 53. § (4) bekezdése alapján az Alkotmánybírósági eljárás
befejezésig az ítélet végrehajtását függessze fel, illetve szakítsa félbe.

A fenti kérelem elutasítása estén kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a
jogerős döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a bíróságot.

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt Balogh Edith
Gyöngyvér és társai ellen indított bűnügyben a Szolnoki Törvényszék
6.B.485/2013/24. számon 2014. január 20. napján kihirdetett – 2014. május 05.
napján kézbesített – ítéletében 6 év börtönre, 6 év közügyektől eltiltásra, valamint
1.250.000 forint vagyonekobzásra ítélte védencemet.

Ad.1. Az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az ítélet elleni fellebbezésemben kértem, hogy az Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében vizsgálja felül, mely revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálja felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését és a büntetés kiszabását is.

Az ítélettel szemben, mint védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztem. A fellebbezés eredményeként kértem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, azon indokkal, hogy az elsőfokú bíróság tényállása hiányos, iratellenes és ellentmondó tényeket is tartalmaz, valamint a formál logika szabályainak sem felel meg. Sérelmeztem továbbá, hogy az elsőfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta a védői indítványokat, azokat döntése meghozatala során egyáltalán nem mérlegelte. Az eljárásban felmerülő bizonyítékok mérlegelése a bíróság kizárólagos döntése. A bizonyítékok bizonyító erejének meghatározása a bíró belső meggyőződésére van bízva, ennek a tisztességes eljárást kielégítő egyetlen korlátja a szabad mérlegelést illető számadási (indokolási) kötelezettség. A bíróság megsértette az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogomat, amikor a védőm indítványait, logikai okfejtését és érvelését az ítélet indoklásában egyáltalán nem értékelte, így nem is mérlegelte azt.

Az eljáró bíróságok által nem mérlegelt beadványok közül jelen kérelemhez mellékelem az alábbi irat:

1. számú melléklet: védőm írásban készült fellebbezése

A másodfokon eljáró Szegedi Ítéletábrla a Bf.I.331/2014/9. számú, 2014. október 8-án kihirdetett – 2014. november 12-én kézbesített – jogerős ítéletével a fellebbezést elutasította, és az első fokon megállapított büntetést megváltoztatta, mely megváltoztatás a cselekmények minősítésének pontosítását és a vagyonelkobzás helyesbítését takarta, egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyta. A másodfokon eljáró bíróság az első fokú ítélet indokolási hiányosságait nem pótolta.

Ad.2. Az eljárás során sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése:

„ A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

és ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A velem szemben folytatott bűnügy a Be. 554/B. §-ának ba) pontja alapján kiemelt jelentőségű, ezért – tekintettel a Be. 46. § a) és b) pontjára, valamint a Be. 554/D. §-ára – az eljárás valamennyi szakaszában a védő részvétele kötelező lett volna. Az első vallomásomat az eljáró bíróságoknak garanciális terhelti jogok megsértése miatt ki kellett volna zárnia a bizonyítékok köréből, melyet azonban nem tettek meg, hanem a bűnösséget megállapító ítéletük alapjává tették, melyet azonban egyéb bizonyítékokkal nem támasztottak alá, nem cáfolták vagy erősítették meg más bizonyítékokkal.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének csak részben tett eleget, eljárása sérti a Be. 4. § (2) bekezdésének előírását, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

A Be. 5 § (3) bekezdése szerint a bíróság az irányadó tényállást alapíthatja egyetlen vallomásra, de ennek feltétel, hogy ez a bizonyíték aggálymentes legyen.

Márpedig a 2012. április 17-én gyanúsítottként, védő nélkül tett vallomásom bizonyítékként nem lett volna felhasználható a bírósági eljárásban. A Be. 46 § a) és b) pontja, valamint az 554/D. § előírásai szerint az eljárás során a védő részvétele kötelező lett volna. A másodfokon eljáró bíróság Be. 554/D §-ának értelmezésére adott indoklása (8. oldal 2. bekezdés) téves.

A Be 179. § (4) bekezdésének előírása szerint a gyanúsított kihallgatásáról a nyomozó hatóság olyan időben köteles intézkedni, hogy a terhelt megfelelő időt és lehetőséget kapjon a védekezésre való felkészülésre (Be. 43. § (2) bekezdés c) pont.)

Téves az eljáró bíróságok azon megállapítása, hogy a gyanúsítottként történt első kihallgatásom alkalmával nem voltam fogva. Írásos vallomásomban, valamint a bíróság előtt tett vallomásomban is elmondtam, hogy 2012. április 17-én de. 10 óra körül a hivatali irodájában megjelent nyomozók velem őrizetbe vételt közöltek, melyről írásos dokumentumot is mutattak. Személyi igazolványomat, telefonomat elvették, megmotoztak, rendőr nélkül nem mozdulhattam és az irodámból elvezetve megbilincseltek. Az eljáró nyomozó velem azt közölte, hogy házkutatás után visznek Budapestre „előzetesbe”.

A nyomozást folytató Központi Nyomozó Főügyészség a 2012. április 20-i sajtóközleményében maga is azt közli, hogy 2012. április 17-én történt előállításomat követően gyanúsítottként hallgattak ki.

Az előállítást, őrizetbe vételt, házkutatást elrendelő határozatok az elsőfokú bírósági eljárás végén történő iratismertetés során nem kerültek ismertetésre.

Itt kívánom megjegyezni, hogy nem jogi végzettségem van. Államigazgatási főiskolát végeztem, a közigazgatási jogot ismerem, a büntető jogot nem. Korábban soha nem került szembe a törvénnyel, különösen nem büntetőtörvénnyel szemben, de még szabálysértési eljárásom sem volt. Éppen ezért a gyanúsítás ténye és körülményei,

az eljáró nyomozók megjegyzései – ebbe az irodába már soha többé nem jöhet vissza, nem lesz már többé jegyző, 8 év börtönre ítélik, és ebben az életkorban már nehéz újrakezdeni, de nem lehetetlen, ha nem lesz együttműködő, viszik előzetesbe. Ha a helyszínen vallomást tesz, és mindent azonnal beismer, akkor itthon maradhat, mindenkinek jobb, ha csak 3 napon belül bír meg védőt – összességében olyan pszichés hatást gyakoroltak rám, melynek során kiszolgáltatottá váltam. Tettem, vallottam, amit tőlem elvártak, csak szabadulhassak mindenáron. A 2012. április 17-én a lakásomon tartott házkutatás során, du. 17 óra körül [REDACTED] ügyész hallgatott ki úgy, hogy velem vádat nem ismertetett, a jogaimról nem oktatott ki, így azt sem közölték velem, hogy ellenem a vád kiemelt jelentőségű bűnügy, ezért védő nélkül nem vagyok köteles vallomást tenni.

A vallomásomról csak később, este 21 óra körül készült jegyzőkönyv, melyben a kioktatások már szerepelnek. Itt már tapasztaltam, hogy a lakásomon elmondottak nem egészen úgy szerepelnek a jegyzőkönyvben, ahogyan azt elmondtam, de nem volt erőm és bátorságom ezt szóvá tenni, csak a szabadulni akartam a helyzetből.

Mindezek alapján felmerül a kétség a nyomozás során beszerzett vallomásom valóság tartalmával kapcsolatban. A bűnügy ezen kezdeti szakasza olyan kritikus része a velem szembeni büntető eljárásnak, ahol leginkább szükségem lett volna a jogi tanácsra és segítségre. A védő igénybeviteléhez való jognak éppen ebben a szakaszban van a fegyverek egyenlőségét biztosító hatása, hiszen a vallomástételek jelentősége itt a legerősebb, mely az egész eljárást meghatározza. Közvetlen az összefüggés a bűnügyi vizsgálat kezdeti, kritikus szakaszában beszerzett információk és a tárgyalás végkimenetele között, hiszen a nyomozás során fogatosított első terhelti kihallgatásom döntően meghatározta azt.

Az ellenem folyó eljárás titkos adatszerzés keretében szerzett telefon lehallgatás adatai alapján 2011. január 17-én indult, a bírósági ítéletek szerint a bűncselekmény időpontja 2011. február 23, az őrizetbe vétel és az első terhelti kihallgatás időpontja 2012. április 17. Az időpontok is mutatják, hogy a nyomozati cselekmény célja nem egy megoldatlan bűnügy feltárása volt, hanem az a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy büntetőjogi felelősségre vonásának előkészítésére irányult, melyből az következik, hogy az alkotmányos ellensúlynak – a védő részvételének – már itt működni kellett volna.

Az első kihallgatásom során készült jegyzőkönyvből nem kaptam, és így még lehetőségem sem volt arra, hogy az első sokkhatás után viszonylagosan nyugodtabb körülmények között kontrolálhassam annak tartalmát, és így tehessek észrevételt az abban foglaltakra.

Az újabb, 2012. április 20. napján 12 óra 45 perckor Szolnokon történt őrizetbe vételemtől írásos határozattal újabb két gyanúsítást közöltek velem, melyek közül egyik sem bizonyult alaposnak, így ezekkel nem is vádoltak meg, hanem az általam 2012. április 17-én önként feltárt cselekménnyel vádolták meg. A nyomozó hatóság ezzel megsértette a Be. 126. § (4) bekezdését, mely szerint ugyanazon cselekmény miatt – ha a körülmények nem változtak – az őrizetbe vétel újra nem rendelhető el.

Sérült az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogom, amikor újabb adat és információ nélkül másodszor is őrizetbe vettek, a péntek délutáni csúcsforgalomban végig szirénázó rendőrautóban, egy óra alatt Szolnokról Budapestre szállították, majd kb. két órát várakoztattak az ügyészség folyosóján a kihallgatásig. A szállítás, a várakoztatás és a kihallgatás során végig megbilincselten voltam.

Ezen második kihallgatás végén kaptam az első, 2012. április 17-i kihallgatás jegyzőkönyvéből. A jegyzőkönyv tartalmának ismerete nélkül lehetetlen volt annak tartalmát visszavonni, vagy átfogóan pontosítani.

A büntetőügy irataiból megállapítható, hogy az eljárás során a vádat az első, védőm nélkül tett vallomásra alapozta a nyomozó hatóság és az eljáró bíróságok, azt más egyértelmű, objektív jellegű bizonyíték nem támasztotta alá. Itt jegyzem meg, hogy a II. rendű vádlott „beismerő” vallomása nem tekinthető velem szembeni objektív és tényszerű bizonyítéknak, melyet a védői fellebbezésem részletesen ki is fejt.

Ad.3. Sérült az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jog:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

Az első fokú ítélet elleni fellebbezésben támadtam a 2011. január 21. napjától engedélyezett telefonlehallgatás előtt keletkezett lehallgatási anyagok bizonyítékként történő felhasználását, melyet a másodfokú bíróság elutasított. Az elutasítással sérült az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított joga.

A Be. 206. §-a szabályozza a titkos adatszerzés eredményének felhasználhatóságát, mely szabályokat az eljáró bíróságok megsértettek.

Álláspontom szerint velem szemben csak 2011. január 21. napjától – amikor a bíróság engedélyezte a velem szembeni telefon lehallgatásokat is – lett volna felhasználható a titkos adatszerzés eredménye. Véleményem szerint a III. rendű vádlottal szemben 2010. november 30. napjától engedélyezett korábbi engedély ad1) csak rá, és a csak az általa elkövetett esetleges más bűncselekmény, ad2) vagy csak az engedélyben szereplő cselekményhez kötött esetleges más elkövetőkkel szemben használható fel törvényesen.

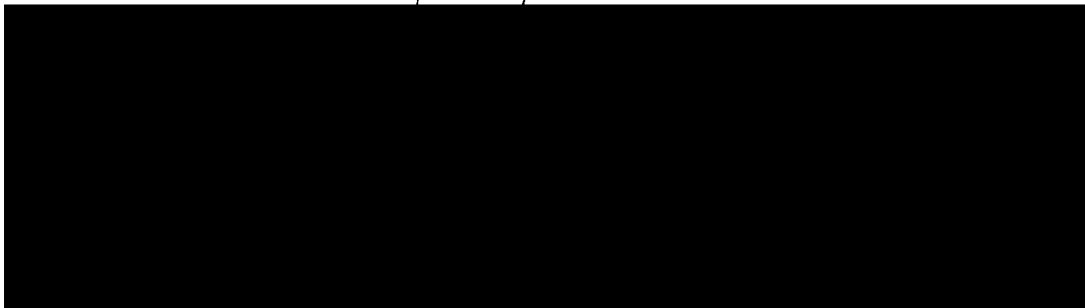
Az eljárás során az eljáró hatóságok nem vizsgálták, különösen nem értékelték az elkövetők „tudati” állapotát, nem vizsgálták a vádlottak egymáshoz való pszichés viszonyát, lelki kötődésüket, emberi kapcsolatukat, igazmondási őszinteségüket.

A másodfokú eljárás során az ügyész indítványozta az első fokú ítélet indokolásának kiegészítését a vádlotti tudattartalmakra vonatkozóan (Szegedi Ítéltábla Bf.I.331/2014/9- számú ítélet 5. oldal 4. bekezdése), utalva arra, hogy a vádlottak tényfeltáró vallomása nem volt teljes, hiszen az a büntetőjogi főkérdést, azaz a saját büntetőjogi felelősségüket illetően beismerést nem tartalmazott.

Ezen ügyészi indítványnak azonban a másodfokon eljáró Ítéltábla sem tett eleget, így nem került sor a valós tudatállapot feltárására és ennek okán nem került sor a tényállás korrekciójára sem.

Szolnok, 2014. november 25.

Balogh Edit Gyöngyvér indítványozó képviselőként:

Mellékletek:

2. számú melléklet: Ügyvédi meghatalmazás
3. számú melléklet: Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról.